

ВОКАЛЬНА ПІДГОТОВКА ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ У КОНТЕКСТІ ЕМОЦІЙНОГО ТА ТЕХНІЧНОГО РОЗВИТКУ

Зарицька А. А.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри музичного мистецтва
Комунальний заклад вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради,
доцент кафедри музичного мистецтва
Волинський національний університет імені Лесі Українки*

Зарицький А. О.

*заслужений артист України, доцент, викладач-методист,
голова циклової комісії академічного, естрадного та джазового вокалу
Волинський фаховий коледж культури і мистецтв імені Ігоря
Стравінського Волинської обласної ради,
доцент кафедри музичного мистецтва
Волинський національний університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

Сучасна мистецька освіта передбачає формування у здобувачів не лише високого рівня вокальної техніки, але й глибокого емоційного усвідомлення виконуваного матеріалу. Вокальна підготовка в системі музично-педагогічної освіти повинна гармонійно поєднувати емоційний і технічний розвиток, оскільки саме ця єдність забезпечує формування справжньої виконавської майстерності.

У науковому дискурсі проблематика вокальної підготовки здобувачів освіти у музично-педагогічному контексті привертає увагу таких дослідників, як В. Антонюк, Н. Гребенюк, С. Кишакевич, О. Стахевича, О. Прядко, Н. Фоломєєвої та ін. Актуальні питання естрадного вокального виконавства знайшли своє відображення у працях Д. Бабіч, В. Зотової, Я. Кушка та ін. Зокрема, вони акцентують увагу на новітніх методах вокального навчання, які сприяють різносторонньому розвитку співака – як технічному, так і емоційному.

Важливо підкреслити, що розвиток емоційної виразності не є протилежністю до технічної вправності – навпаки, вони тісно пов'язані між собою. Як зазначає П. Волошин, «емоційний стан відбивається безпосередньо на диханні та голосі, а також впливає на фізіологічний стан голосового апарату й виконавську майстерність» [2, с. 139]. Отже, освітній процес має враховувати як технічні, так і психологічні особливості студента, зокрема емоційну чутливість, рівень самовираження та здатність до художньої інтерпретації.

Н. Фоломеева наголошує, що «важливим чинником професійної свободи сучасного співака є індивідуальне внутрішнє чуття (абсолютна свобода голосового апарату незалежно від жанру виконуваного твору). Існує ще багато інших чинників, які впливають на універсалізм у роботі співака, а саме: свобода сценічного руху, досконала постава, артикуляція, точне відтворення нотного матеріалу» [3, с. 22].

Професійна підготовка вокаліста передбачає формування цілісної особистості, здатної до глибокої емоційної взаємодії з музичним твором та публікою. Саме тому необхідно враховувати індивідуальні особливості кожного здобувача освіти, сприяти розвитку емоційного інтелекту та естетичного смаку. Важливо створити умови для творчого самовираження, психологічного комфорту та вільного розкриття вокального потенціалу.

Значну роль у цьому процесі відіграє правильно організований навчальний репертуар, який не лише відповідає технічним можливостям студента, але й здатен пробудити в ньому щирі емоції, надихнути на глибоке переживання змісту твору. Виконання вокальних творів різних жанрів, епох і національних шкіл сприяє розширенню кругозору, формуванню вокального стилю та виконавської індивідуальності.

Специфіка професійного виховання майбутнього викладача та сольного виконавця полягає в охопленні різноманітних аспектів його творчої життєдіяльності, різнобічному формуванні його особистості у широкому розумінні цього слова. Перевагою для майбутнього фахівця, як артиста, є талант, натхненний колоритом та невичерпними духовними цінностями рідного народу. Тому важливим аспектом в освітньому процесі є використання творчих національних традицій української пісенної культури, вивчення фольклорно-етнографічного репертуару багатой спадщини України та досягнення майстерності і реалізації свого творчого потенціалу у виконанні української пісні [1].

Особливої уваги заслуговує формування емоційної компетентності, що включає здатність до співпереживання, вміння передавати та інтерпретувати емоційний зміст музичного твору. Розвиток емоційної сфери студента сприяє глибшому розумінню музики, підвищує рівень виконавської виразності та дозволяє будувати справжній емоційний контакт з аудиторією.

Таким чином, ефективна вокальна підготовка у мистецьких закладах освіти повинна поєднувати систематичну технічну роботу з глибоким емоційним розвитком особистості. Такий підхід сприятиме формуванню не лише професійно підготовленого виконавця, але й чуйного, естетично розвиненого митця, здатного до повноцінної художньої взаємодії з музикою, текстом і слухачем.

Література:

1. Виконавська підготовка за фахом (вокал): методичні рекомендації до організації самостійної роботи для здобувачів першого

(бакалаврського) рівня вищої освіти денної та заочної форм навчання спеціальності 025 «Музичне мистецтво» / укладач О.І. Габель. Мукачево: РВЦ МДУ, 2022. 20 с.

2. Волошин П. Розвиток вокально-виконавської майстерності вокалістів мистецьких навчальних закладів. *Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету*. 2021. №. 4. С. 136-142.

3. Фоломеева Н.А. Опанування вокально-виконавських прийомів у класі естрадного співу: методичні рекомендації для здобувачів вищої освіти спеціальностей 014 Середня освіта (Музичне мистецтво) та 025 Музичне мистецтво. Суми: ФОП Цьома С.П., 2021. 60 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-500-9-62>

ТАНЦЮВАЛЬНА СЮІТА ЕПОХИ БАРОКО ЯК СИНТЕЗ МУЗИЧНОЇ СТРУКТУРИ ТА ХОРЕОГРАФІЧНОЇ ТРАДИЦІЇ

Косинець І. І.

доктор мистецтва, доцент,

завідувач кафедри музичного мистецтва

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Лі Сіньюді

студент I курсу магістратури факультету культури і мистецтв

Волинський національний університет імені Лесі Українки

м. Луцьк, Україна

Барокова епоха (кінець XVI – середина XVIII століття) стала періодом стрімкого розвитку як музичного, так і хореографічного мистецтва. Одним із найяскравіших прикладів їхньої взаємодії є танцювальна сюїта, яка виникла на перетині двох видів мистецтва – музичного й танцювального. Саме в барокову добу сюїта формалізувалася як музичний жанр, структурований за принципами чергування танців, кожен з яких мав свою чітку ритмічну та стилістичну організацію, а також відповідну танцювальну функцію [1, с. 42].

Класична барокова сюїта зазвичай складалася з чотирьох основних частин: алеманди, куранти, сарабанди й жиги. Кожна з цих частин мала конкретне походження в народному танцювальному фольклорі європейських країн і набула канонічної форми в музичному мистецтві бароко [2, с. 77].

Окрім цих основних танців, до сюїт могли включатися додаткові частини: гавот, бурре, менует, пасп'є, які створювали різноманітність у